

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1863	Κυριακὴ ΚΘ' [ΙΒ' Λουκ.] (Κολ. 3,4-11) 14 Δεκεμβρίου 2014	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Θάνατος στὴν πλεονεξία!

«*Νεκρώσατε ...καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἣτις ἐστὶν εἰδωλολατρία*» (Κολ. 3,5)

Εὐχαριστῶ, ἀγαπητοί μου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ποὺ μ' ἀξιώνει γιὰ μία ἀκόμη φορὰ νὰ κηρύξω. Θὰ μιλήσουμε ἀπλᾶ, ὄχι στὸ εὐαγγέλιο ἀλλὰ **στὸν ἀπόστολο**.

Ὁ ἀπόστολος σήμερα, Κυριακὴ τῶν Προπατόρων, εἶνε ἓνα κομμάτι τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου **πρὸς Κολασσαεῖς**, τοὺς κατοίκους τῶν Κολασσῶν, μιᾶς ἀπὸ τὶς ωραιότερες πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Τί λέει ὁ ἀπόστολος;

***

Ἄν ἤμουν ζωγράφος, δὲν θὰ ἔκανα ὁμιλία. Θὰ ζωγράφιζα μπροστά σας –γιατὶ ἡ εἰκόνα ἔχει δύναμι καὶ γι' αὐτὸ τὰ θεάματα εἶνε μαγνήτης–, θὰ ζωγράφιζα, πάνω σ' αὐτὰ ποὺ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, μιὰ φοβερὴ εἰκόνα: **ἓνα θηρίο μὲ πολλὰ κεφάλια**. Ποιὸ εἶνε τὸ θηρίο; Εἶνε ἡ **ἁμαρτία**. Κάθε κεφάλι μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ τρώει συνεχῶς. Δὲν ἔχει σημασία ποιὸ στόμα θὰ φάη τὸν ἄνθρωπο· ὅποιο κι ἂν τὸν φάη, στὸ ἴδιο στομάχι θὰ πάη, καὶ στομάχι εἶνε ἡ κόλασι.

Τὰ δὲ πολλὰ κεφάλια εἶνε **οἱ κακίες - τὰ πάθη** ποὺ ἀναφέρει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Θὰ ἴπρεπε γιὰ κάθε πάθος ἀπὸ αὐτὰ νὰ κάνουμε ἰδιαίτερη ὁμιλία· ἀλλὰ οὔτε καιρὸς οὔτε διάθεσι ὑπάρχει. Γι' αὐτὸ θὰ κάνω κ' ἐγὼ ὅ,τι κάνουν στὸ σχολεῖο· ὁ καλὸς δάσκαλος δὲν τὰ λύνει ὅλα τὰ ζητήματα στὸ μάθημα, ἀφήνει καὶ μερικὰ γιὰ τὸ σπίτι. Σᾶς ἔδειξα λοιπὸν τὸ θηρίο. Ὅσο γιὰ τὰ κεφάλια - τὰ πάθη, σᾶς παρακαλῶ, ὅταν πᾶτε στὸ σπίτι, ἀνοίξτε τὴν Καινὴ Διαθήκη, βρῆτε τὴν πρὸς Κολασσαεῖς ἐπιστολή, καὶ διαβάστε ἀπὸ τὸ 3ο κεφάλαιο τοὺς δέκα πρώτους στίχους· ἐκεῖ θὰ δῆτε τὰ κεφάλια - τὶς κακίες.

Ἄπ' ὅλες τὶς κακίες, θὰ σᾶς παρουσιάσω **μία**, ποὺ κατ' ἐμὲ εἶνε ἡ **χειρότερη**. Ἡ κεφαλὴ αὐτὴ εἶνε τρομερὴ· τὰ μάτια τῆς ἀστράφτουν, βγάζουν φωτιές, τὸ στόμα τῆς πελώριο, τὰ δόντια τῆς πριόνι, ἡ ὄσμη - ἡ μυρωδιά τῆς ἀποκρουστικὴ. Ποιὰ εἶνε ἡ κεφαλὴ αὐτῆ;

Φωνάζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στοὺς Κολασ-

σαεῖς καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο, φωνάζει καὶ σ' ἐμᾶς: **Θάνατος!...** Ἄν μπορέσετε, λέει, νὰ φονεύσετε καὶ τ' ἄλλα κεφάλια ἀλλὰ πρὸ παντὸς αὐτό, θὰ εἴστε εὐτυχεῖς. Θάνατος στὰ πάθη, λέει, θάνατος στὴν ἁμαρτία, θάνατος πρὸ παντὸς στὴν κεφαλὴ αὐτῆ τῆς λερναίας ὕδρας. Καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτῆ εἶνε ἡ **πλεονεξία**. «*Νεκρώσατε*», λέει, «*τὴν πλεονεξίαν, ἣτις ἐστὶν εἰδωλολατρία*» (Κολ. 3,5).

***

Ἐπὶ ὑπάρχει, ἀδελφοί μου, χειρότερο κακό; Καὶ ὅμως **πολλοὶ πέφτουν στὰ δίχτυα τῆς**.

Δὲν ἀκούσατε σήμερα **στὸ εὐαγγέλιο**; Φωνάζει ὁ Χριστός, τραπέζι οὐράνιο ἐτοιμάζει γιὰ ὅλους τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες (τὴ θεία κοινωνία), προσκαλεῖ καὶ λέει: Ἐλάτε, «*λάβετε φάγετε...*», «*πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...*» (Ματθ. 26,26-27· θ. Λεπ.). Κ' οἱ ἄνθρωποι τί ἀπαντοῦν; Ἡ πλεονεξία τους, ὅπως ἀκούσαμε, ἀπαντᾷ: «*Ἄγρον ἠγόρασα...*», «*Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα...*» (Λουκ. 14,18-19). Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θέλει τὰ πολλὰ εἶνε πάντα στὴν ἀγορά, στὸ χρηματιστήριο, στοὺς συμβολαιογράφους...

Ἡ πλεονεξία εἶνε φοβερὸ κακό. Γιατί; Πρῶτα - πρῶτα διότι καταργεῖ τὴν ἀνθρωπιά. Ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει μέσα του ἀγάπη, ποὺ βλέπει τοὺς ἄλλους νὰ ὑποφέρουν καὶ δὲν αισθάνεται συμπάθεια, δὲν ἀνοίγει τὸ πορτοφόλι καὶ τὴν καρδιά του νὰ βοηθήσῃ, δὲν ἀξίζει νὰ λέγεται ἄνθρωπος. Ἄν ὑπάρχη ἀνθρωπότης, αὐτὴ στηρίζεται πάνω στὴν ἀλληλεγγύη, στὴν **ἀλληλοβοήθεια**. Πλασθήκαμε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ βοηθάη ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ὁ πλεονέκτης ὅμως δὲν δίνει οὔτε νερὸ στὸν ἄγγελό του. Εἶνε σὰν τὸν πῆλινο κουμπαρᾶ, ποὺ ὅλο παίρνει καὶ ποτέ δὲν δίνει γιὰ νὰ πάρῃς κάτι πρέπει νὰ τὸν σπάσης.

Ἄν αὐτὸ ποὺ κάνει ὁ πλεονέκτης τὸ ἔκαναν ὅλοι, δὲν θὰ μπορούσε νὰ σταθῇ κοινωνία. Ὁ πλεονέκτης λοιπὸν εἶνε ἀρρώστια - καρκίνωμα στὸ σῶμα τῆς κοινωνίας. Ἐφ' ὅσον στὴν καρδιά του δὲν ἔχει ἀγάπη καὶ ἀλληλεγγύη, πῶς μπορούμε νὰ τὸν ποῦμε ἄνθρωπο; **Οὔτε ἄν-**

θρωπος, ἀλλὰ οὔτε ζῶο, οὔτε καὶ θηρίο μπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ. Γιατὶ κι αὐτὰ ἀκόμη τὰ θηρία κάποια ἀλληλεγγύη ἔχουν μεταξύ τους. Ὁ πλεονέκτης ξεπερνάει καὶ τὰ θηρία. Προτιμότερο νὰ πέσης μέσα στὴ ζούγκλα παρὰ σὲ κοινωνία μὲ πλεονέκτες ἀνθρώπους.

Ὅσοι εἶνε πρόσφυγες ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία, θὰ θυμοῦνται μία φοβερὴ σκηνὴ στὴν παραλία τῆς Σμύρνης, ποὺ εἶχαν μαζευτῆ χιλιάδες. Οἱ **Τουῦρκοι** δὲν τοὺς λυπήθηκαν, οὔτε αὐτοὺς οὔτε τοὺς αἰχμαλώτους. Μία λέξι τούρκικη ἀκουγόταν, ποὺ ἀκόμα τὴ θυμοῦνται οἱ πρόσφυγες· «Τσικάρ, τσικάρ!» φώναζαν, δηλαδὴ «Βγάλετε, βγάλετε!». Κ' ἔβγαζαν οἱ ταλαίπωροι ὅ,τι εἶχαν, χρήματα, πλοῦτη, ροῦχα· γυμνοὺς τοὺς ἀφηναν. Τοὺς ἔπαιρναν τὰ δαχτυλίδια, κι ἂν δὲν ἔβγαίναν, τοὺς ἔκοβαν τὰ δάχτυλα· ἄνοιγαν ἀκόμα καὶ τὰ στόματά τους γιὰ νὰ πάρουν μὲ μαχαίρια τὰ χρυσᾶ τους δόντια! Δὲν εἶδε ἡ γῆ χειρότερο πλεονέκτη ἀπὸ τὸν Τουῦρκο.

Ἀλλά, γιὰ νὰ ἴμαστε δίκαιοι, ὄχι μόνο οἱ Τουῦρκοι δυστυχῶς κ' ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν πλεονέκτες, θηρία ἀχόρταγα. Καὶ μπορεῖ νὰ λένε ὅτι εἶνε **Ἕλληνες** καὶ νὰ κάνουν τοὺς πατριῶτες, ἀλλ' αὐτοὶ εἶνε ἐχθροὶ τῆς πατρίδος. Ἡ πλεονεξία θὰ καταστρέψῃ τὸν τόπο. Ἐδῶ συμβαίνει κάτι παράξενο· κάθε μέρα οἱ φτωχοὶ γίνονται φτωχότεροι καὶ οἱ πλούσιοι πλουσιώτεροι, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ συμβαίῃ τὸ ἀντίθετο.

Ἀλλά μαζί μὲ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο προχωρῶ σὲ κάτι πιὸ φοβερὸ. Σὲ κάποια ὁμιλία του ὁ ἅγιος πατὴρ λέει, ὅτι ὁ πλεονέκτης εἶνε χειρότερος ὄχι μόνο ἀπ' τὰ ζῶα καὶ τὰ θηρία, ἀλλὰ κι ἀπὸ τὸν **διάβολο**. Γιατί; Διότι οἱ δαίμονες ἔχουν μεταξύ τους ἀλληλεγγύη, βοηθαίει ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, ἐνῶ οἱ πλεονέκτες ἀνθρώποι ὄχι. Ὁ πλεονέκτης ἀδικεῖ τοὺς ἐχθρούς του, ἀδικεῖ ὅμως καὶ τοὺς φίλους του, τοὺς ἐργάτες του, τὸ κράτος του, τὴ μάνα του, τὴ γυναῖκα του, τὰ παιδιὰ του. Ὑπάρχει χειρότερο πλάσμα;

Ἐχει δίκιο λοιπὸν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅταν φωνάζει «**Νεκρώσατε ... τὴν πλεονεξίαν, ἣτις ἐστὶν εἰδωλολατρία**». Ὡ ἐὰν κατέβαινε ἓνας ἄγγελος καὶ ἀφαιροῦσε μέσ' ἀπὸ τὶς καρδιὲς τὴν πλεονεξία!... **Ἀφαιρέστε τὴν πλεονεξία**, καὶ τὸ σπῆτι ἡσύχασε, τὸ κράτος προοδεύει, ὁ πόλεμος σταμάτησε, ὁ κόσμος εἰρήνευσε.

* * *

Μὰ θὰ μοῦ πῆτε· δὲν ὑπάρχει φάρμακο; Ὑπάρχει. Ἐλάτε, ὅσοι πάσχουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ πάθος κ' εἴμαστε μεμψίμοιροι καὶ γκρινιαρήδες, ἐλάτε νὰ πᾶμε στὸ φαρμακεῖο. Ὑπάρχουν φάρμακα. **Ποιά εἶνε τὰ φάρμακα; Δύο.**

● Τὸ πρῶτο φάρμακο, λένε οἱ πατέρες, λέγεται –μὴν τρομάξετε– **μνήμη θανάτου**, δηλαδὴ νὰ θυμᾶσαι τὸ θάνατο. Ὅταν κάποιος θυμηθῆ τὸ θάνατο, θὰ πῆ· Γυμνὸς βγήκα ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας του, γυμνὸς θὰ κατεβῶ στὸν τάφο. Κάποιος πλεονέκτης βασιλιάς στὸ τέλος μετανόησε καὶ τί ὤρισε γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς κηδεῖας του ὥστε νὰ διδάξῃ τὸν κόσμον· διέταξε νὰ μὴ γίνῃ μεγάλη κηδεῖα, ἀλλὰ ἓνας στρατιώτης νὰ κρεμάσῃ σ' ἓνα κοντάρι τὸ σάβανό του καὶ νὰ φωνάζει· Νὰ τί πῆρε μαζί του ὁ βασιλιάς· τὸ σάβανό του μόνο, τίποτε ἄλλο!...

● Τὸ δεύτερο δραστικὸ φάρμακο ποὺ συνιστᾶ ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία λέγεται **ἐλεημοσύνη**· νὰ κάνῃ δηλαδὴ κανεὶς ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ Χριστός· «**Πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς**» (Ματθ. 19,21). Ἡ ἐλεημοσύνη σὲ κάνει ν' ἀνοίξῃς ὄχι ἀπλῶς τὸ πορτοφόλι ἀλλὰ καὶ τὴν καρδιά σου στὴ δυστυχία. Ὑπάρχουν δυὸ χαρές· μία ὅταν κανεὶς παίρῃ, καὶ μία ἄλλη ἀνώτερη ὅταν δίνῃ, ὅταν μυστικά καὶ κρυφὰ ἀνοίγῃ τὸ χέρι καὶ ἐλεῇ. Τέτοια χαρά, ἀγγελικὴ, δοκιμάζουν ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν νὰ βοηθοῦν. Κι ὅταν μιὰ μέρα φύγουν ἀπὸ τὸ μάταιο τοῦτο κόσμον καὶ παρουσιαστοῦν στὸ βῆμα τοῦ Χριστοῦ μας, θ' ἀκουστοῦν γι' αὐτοὺς χίλια συχώρια καὶ χίλιες εὐλογίες ἀπὸ ἐκεῖνους ποὺ εὐεργέτησαν. Γιὰ τοὺς πλεονέκτες ἀντιθέτως ἀκούγεται ὁ ἔλεγχος τῶν προφητῶν καὶ τοὺς περιμένει ἡ καταδίκη τῶν ἀσπλάχνων. Αὐτὰ βλέπουμε καὶ **στοὺς βίους τῶν ἁγίων**· γιὰ παράδειγμα ἡ βασίλισσα Θεοφανῶ ἐλεοῦσε τοὺς φτωχοὺς, ἐνῶ ὁ προφήτης Ἀγγαῖος ἐλέγχει τοὺς πλεονέκτες (ἐορτάζουν καὶ οἱ δύο στίς 16 Δεκεμβρίου).

Οἱ φιλάργυροι βέβαια δὲν ἀκοῦνε. Γι' αὐτοὺς ὅμως λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος· «**Ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας**» (Κολ. 3,6). Ἄν ὁ κόσμος καταστραφῆ, θὰ εἶνε καὶ γιὰ ἄλλα ἁμαρτήματα ἀλλὰ πρὸ παντὸς γιὰ τὴν πλεονεξία ποὺ ὑπάρχει. Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος φωνάζει «**Νεκρώσατε τὴν πλεονεξίαν**».

* * *

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, κηρύττει σήμερα ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία. Μᾶς φωνάζει **νὰ καθάρουμε τὴν καρδιά μας** ἀπ' ὅλα τὰ πάθη καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν πλεονεξία· νὰ λέμε κ' ἐμεῖς «**Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός**» (Ψαλμ. 50,12).

Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ νὰ γίνουν οἱ καρδιὲς καὶ οἱ γλῶσσες μας μιὰ κιθάρα, κιθάρα τοῦ Χριστοῦ μας, καὶ **νὰ ψάλουμε** ὅλοι ἀκόμη μιὰ φορὰ «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**» (Λουκ. 2,14)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**